

“Van oude mensen, de dingen die blijven...: Blijven”

Voor de serie ‘Van oude mensen, de dingen die blijven...’ sprak Kim Coppes in Amsterdam met meneer Van Duin.

Uit het raam van zijn Buitenveldertse appartement kan ik het Amsterdamse bos zien. Meneer van Duin is fit en gespierd en heeft prachtige bruine ogen. Voordat wij het over zijn piano hebben praten wij lang over de liefde. Naast elkaar twee foto's van zijn vrouwen. De eerste, Elisabeth, is 13 jaar geleden overleden.

En dit was uw laatste vrouw?

Nou, dat klinkt of ik er wel twintig gehad heb! Maar ja, ja, dat was de laatste, die met die bril op.

Nou dan heeft u wel twee grote liefdes gekend?

(glimlachend) Ja, eh... nou, eh... ja, ik heb wel een beetje van ze gehouden.

Een beetje!?

“Iedereen is wel een beetje jaloers, ik ook wel een beetje, wie niet.”

Met uw eerste vrouw was u vijftig jaar getrouwd!

Ja, ruim.

Hoe is dat als je na vijftig jaar iemand kwijt raakt?

Nou, ik had het er niet zo verschrikkelijk moeilijk mee. Want zij was zo verschrikkelijk jaloers, dat mijn kinderen zeggen dat het een wonder is dat ik het zo lang met haar heb uitgehouden.

Dat zeiden uw kinderen?

Ja. Zij hadden gedacht: je zal zien, als wij het huis uitgaan, gaat pa ook weg. Ik heb er drie en toen de jongste wegging verwachtten zij dat ik er achter aan zou gaan. Dat hadden ze wel begrepen.

Zo, dat is nogal wat.

Ja, het was wel ernstige jaloezie. Mijn kinderen hebben daar wel wat van meegekregen, ja. Maar ze doen het goed hoor! Dus ik had wel zeker verdriet toen ze stierf, een paar maanden. Maar ik kwam er ook weer makkelijk overheen, want ja, dat met die jaloezie, dat hoefde niet meer. Als ik thuis kwam en ik zei: 'Hallo meissie' zei zij: 'O, ja hoor, ben ik weer aan de beurt?' Altijd dat soort opmerkingen. Elke dag. Daar kon zij niks aan doen, dat was een ziekte. De een heeft dit, de ander heeft dat, en zij was jaloers. Ze was zelfs jaloers als ik ergens over praatte wat zij niet kende. Dan was ik 'een professor' en dan was zij boos. Iedereen is wel een beetje jaloers, ik ook wel een beetje, wie niet. Maar dat van haar was anders. Het zat ook in haar familie.

Maar u bent toch gebleven?

Ik ben toch gebleven.

Gaf u veel reden tot jaloezie?

Nee, nee. Ja, ik ben een tijd in Berlijn geweest van '41 tot '45, werken. Ze vonden mij geen goede Nederlander toen. Daar kreeg ik nog veel commentaar op. Maar ja, het was goed betaald, ik wilde wat avontuur en misschien had ik het niet moeten doen achteraf, maar weet u: ik wilde ook echt weg uit Nederland. Want ik kwam zelf uit een gezin, ik had een heel goede moeder, maar mijn vader, die was alcoholist. Toen ik achttien was wilde ik ver weg.

Ja. Dat begrijp ik.

En in Berlijn was het gezellig. De eerste jaren. Daarna werd het wel erg. Ik heb veel geluk gehad dat ik er nog ben, ik heb knap onder vuur gelegen. En nou word ik negentig.

Maar, ik vroeg u ook of u aanleiding gaf tot jaloezie. In Berlijn bijvoorbeeld.

“Ik heb veel geluk gehad dat ik er nog ben, ik heb knap onder vuur gelegen”

Nee, toen was ik nog niet met mijn vrouw.

O, maar waarom vertelde u het dan?

O ja. Nou. Ik had daar een heel mooi Russisch meisje waar ik verking mee had. Ze moest later terug naar Rusland.

Aha, een niet afgeronde liefde?

Hm, ja.

Hebt u haar ooit nog gezien of gezocht?

Nee, te laat, te laat, dat had ik dan veel eerder moeten doen. Maar ik had haar foto nog altijd in mijn binnenzak en die vond mijn vrouw. Niet meer teruggekregen.

Aha.

Maar ik vind dat je niet zomaar moet scheiden. Misschien blijf je elkaar geen 40 jaar trouw, maar weg-

gaan... nee. Ik heb geleerd er mee om te gaan. Ze was ook een goede moeder.

Maar bij iemand die drinkt zou ik weg gaan. Als ik thuis kwam en mijn vrouw had de sherrykast leeggezopen, dan was ik weg geweest..

Uiteindelijk is ze overleden. Ik kwam hier wonen en ik kreeg iets met de buurvrouw, Rietje.

Was zij ook jaloers?

Nee hoor, nee, dat was een lieve, een goede. We zijn nog samen naar Washington geweest en we hebben veel plezier gehad samen. Met haar familie ben ik nog steeds heel goed nu ze er niet meer is. Haar familie had gezegd: wat doen we nu met Henk? En toen hadden ze tegen elkaar gezegd: ach, die houden we er gewoon bij. Ze hebben me zelfs na haar dood nog een keer meegenomen naar Washington, fantastisch.

En nu, nu heb ik losse vriendinnen, om mee te wandelen of te zwemmen. Ik heb het druk, hahaha. Ik draai ook elke week klassieke muziek hier in huis. Kijk dit is mijn klassiekverzameling.

Klassieke muziek heb ik pas echt ontdekt de laatste vijftien jaar. Mozart bijvoorbeeld, dat is toch mooi. Komt er elke week een groepje luisteren. Vaste prik.

Was er in uw jeugd klassieke muziek?

Nee, nee. Ja, mijn vader speelde goed piano. Ja, ik hoor het nog. Als hij piano speelde was hij niet dronken. Hij was kelner in Krasnapolsky. En zomers in het badhuis in Zandvoort. Hij had ook oog voor vrouwen hoor, net als ik. Ik ben niet ver van hem gevallen.

En voor drank vooral.

Daar ben ik beheerster in gelukkig. Één borreltje per dag. Want de volgende smaakt precies hetzelfde. In alles ben ik wel beheerster. Hij was er vaak niet hoor. Hij was geen vader.

Als ik toen het verstand had gehad wat ik nu heb, had ik een gesprek met hem gevoerd: 'Man, wat doe je nou?' Altijd lazarus. Hij was geen vader. Toen ik van school wilde, even zo'n bui van geen zin meer, ik wilde gaan werken, toen had hij moeten optreden. Dat doet een

vader. Hij liet me mijn gang maar gaan. Nou, en ik had er later spijt van. Ik heb dat wel gedaan bij mijn kinderen, bijgestuurd als dat moest.

Dus dat piano spelen is een van de weinige goede herinneringen aan hem?

Sja, sja. Eigenlijk wel.

Ik heb ook wat piano gespeeld, als kind, en later heb ik het weer gedaan. Zo met die muziek en zo kwam het terug. Heb ik die piano gekocht die hier staat. Ik zong ook voor mijn vrouw: 'Over 25 jaar, zijn wij het zilv'ren paar'. Haha. Dan keek ze me áán!

Nee, ik ben niet bij haar weggegaan. Ik heb er wel over gedroomd hoor, dan dacht ik: ik ga gewoon, zonder bericht. Ik zeg niets. Dan raak ik vermist. Zoals je wel eens leest: man niet thuisgekomen, zo had ik het willen spelen. Komt de politie erbij. Ik heb het echt gedacht hoor, dat wilde ik wel eens meemaken. Niet gedaan. Voor de kinderen niet. Maar anders...

